

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Compluti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attributis Divinis Vbertim Dissertitur ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 7. Qualiter negationes entium existant, siue durent in tempore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

136

Sexto. Omne ens existens aut est existens de presenti, aut non est existens de presenti. Non enim datur medium. Si est existens de presenti, eo ipso est durans in tempore presenti, ut constat ex dictis: subindeque omni duratione in tempore carens non est. Si non est existens de presenti, eo ipso existit de presenti, atque adeo in statu existenti datur negatio eius, ut constat ex dictis quest. 7. Cum quo stare nequit, ut ens existat: quia existerent simul extrema contradictione opposita. Impossibile ergo est, quod existat aliquid, & non duret in tempore. Per hæc, & cætera, quæ in simili scripsimus disput. 5. quest. 8. facit quisque confutabit quæcumque contra propositionem statutam congerit Lynce ubi supra, in quibus proinde speciatim refellendis non est, cur moremur, Quomodo autem loco citato non satisfutò concedat Lynce, esse possibile, quod aliqua creatura non sit intimè præsens Deo, & consequenter nec Deus ipsi, iam disput. 5. quest. illa 8. notauimus, De quo plura dicenda infra disput. 9.

137

Itaque omne ens quoad existentiam cum aliqua duratione sui in tempore utrimque infinito, quod imaginarium appellant, essentialiter est receptaculum omnium existibilium, extra quod nullum eorum potest vlatenus existere: quia non datur extra. Cætera autem, quæ in huius veritatis confirmationem possent adduci: nec non solutio argumentorum, quæ contra illam possent opponi, ex dictis in simili de vocatione, & loco rerum supra disput. 5. quest. 8. citata petenda sunt.

QVÆSTIO VII.

*Qualiter negationes entium existant,
sive durent in tempore.*

138

Sermo est de negationibus tum entium possibilium, tum eorum impossibilium, quibus veræ negationes respondent iuxta dicta disput. 5. quest. 9. num. 198. Suppono autem primò, negationes nullam reuerà habere essentiam ab intuentibus conceptibilem positivè. Tamen si suam qualem qualem veritatem negatiuam habeant: nosque de illis ad instar entium positivorum conceptis tanquam de quibusdam entibus positivis per quamdam æquivalentiam sæpe loquamur, prout quest. 9. citatà num. 197. suppositum est ex dictis, & expositis latius in Phælo Scient. Secundo suppono, negationem aut posse esse entis indifferentis ad existendum in diversis temporibus, qualia sunt pleraque; aut entis suapte essentia affixi alicui temporis determinato, qualia sunt duratio, & similia, iuxta suppositionem etiam factam ibidem num. 199.

Propositio I.

139

Quemadmodum ens, ita & negatio entis in tempore presente dumtaxat dici potest existere, siue durare simpliciter.

Quia, quemadmodum ens, quod de

presenti non existit, simpliciter dicitur non existere; tamen si existerit in tempore præterito, aut sit exiturum in futuro, ita negatio entis, quæ de presenti non existit, eo quod de presenti existit ens ipsi oppositum, simpliciter dicitur non existere; tamen si in tempore præterito existerit, aut sit exitura in futuro. Itaque ut sola entia nunc existentia sunt nunc simpliciter existentia; ita solæ negationes nunc existentes sunt nunc simpliciter existentes. De quo dubitandum non est. Oportet tamen generatim determinare, quanam entium negationes, & quando existant, & qualiter vnaquæque duret in tempore, cui correspondet.

Propositio 2.

Negatio de facto remouens à toto spatio existenti durationem (aut quoduis aliud ens affixum determinato tempore) in eo ipso tempore censetur existere per se ipsam, in quo per se ipsam existeret duratio negata, si existeret.

Est clarum. Quia in eo tempore censetur existere per se negatio entis, à quo per se, siue per proprium defectum deest, seu non existit ipsum ens. Cum deficere quiddam per se, siue per defectum proprium ab aliquo tempore, & in eodem per se existere negationem eius, in idem plane recidunt, ut est notissimum. Sed ab eo ipso tempore, in quo existeret per se duratio, si existeret, deest per se, seu per defectum proprium illa, dum non existit, ut etiam conitat. Igitur in eodem ipso tempore censetur existere per se negatio eius.

Propositio 3.

Negatio de facto remouens ens determinato tempore non affixum à toto statu existenti eo ipso est existens, siue durans in omni tempore.

Quia ens nullam existentiam habens, quale est exclusum per negationem sui à toto statu existenti, in nullo tempore durare potest: eo quod duratio eius in quouis tempore necessario est connexa intimè cum ipsius existentia: & consequenter vice versà negatio eius cum negatione durationis ipsius in omni tempore intimè etiam, & necessario connexa est; eoque titulo cum eadem existens, siue durans in omni tempore iuxta doctrinam datam in simili disput. 5. quest. 9. de existentia, siue presentia in omni loco negationis entis non existentis. Quæ doctrina ab vno quoque recognoscenda est, & ad propositum applicanda; ne nos actum agamus. Quomodo autem negatio entis nunquam existentis in omni tempore existere, siue durare dici possit, aut per se ipsam, aut per negationes durationum eiusdem entis correspondentium partibus totius temporis. Quomodo item ipsa negatio non per suarum partium, quas non habet, temporalem distributionem, sed per sui totius temporalem replicationem, siue repetitionem ipsis totius temporis partibus correspondeat, ex dictis iudem in simili loco citato colligendum est.

Propositio 4.

142 **Negatio de facto remouens durationem** (aut quoduis aliud ens affixum determinato tempore) à toto statu existentiali, eo ipso est etiam existens, siue durans in omni tempore.

Quia talis negatio, præterquam quod per se correspondet speciali titulo ei tempore, à quo per se remouet durationem, quam negat, iuxta dicta proposit. 2. alio item generali titulo correspondet omni tempore: quia scilicet necessariò est connexa intimè cum negationibus aliarum durationum omnibus partibus totius temporis correspondentium, per quas (siue illa sint impossibiles, siue possibiles) dicta duratio replicata in ipsis omnibus partibus excogitari posset, iuxta doctrinam etiam datam in simili disput. 5. quæst. 9. citatâ; quæ ad rem item recognoscenda est. Itaque negatio durationis hodiernæ Petri purè possibilis in omnibus partibus totius temporis durat; in hodierna quidem, quatenus per se ab eâ excludit durationem, quam negat; in cæteris autem, quatenus necessariò est connexa intimè cum negationibus durationum seu impossibilium, seu possibilium eis respondentium, per quas superadditas, si existerent, duraret in ipsis dicta duratio. Quæ quidem à talibus temporis partibus per talium superadditarum durationum negationes censetur formaliter exclusâ: per propriam enim negationem ab eis consequenter duntaxat, ab statu verò existentiali formaliter excluditur. Quæ omnia per dicta latius in simili loco citato clariùs intelligentur. Vnde etiam vnicuique constabit, quomodò non esse per se ipsam in cæteris omnibus partibus temporis durationem hodiernam Petri purè possibilis, nullam realem negationem, sed veritatem quamdam positiuam importet.

143 **Nec ad rem interest, quòd durationes superadditæ durationi ad constituendam eam in alijs temporibus ab ipso proprio sint impossibiles, vt dicemus quæst. 9. cum tamen præsentia superadditæ præsentia ad constituendam eam in alijs spatijs localibus à proprio ipso possibilis sint, vt diximus disput. 5. quæst. 15.** Hoc, inquam, discrimen ad præsens propositum non interest: quandoquidem tam negationes dictarum durationum impossibilium, quam negationes dictarum præsentiarum possibilium verè negationes sunt reuerà suo modo existentes à parte rei iuxta doctrinam generalem de negationibus traditam in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3.

Propositio 5.

144 **Quoties existit quoduis ens in aliqua tantùm temporis parte, in cæteris à quibus deest, non solum existunt negationes durationum eius eis respondentium, sed etiam negatio ipsius entis: verbi gratia hodie non solum existit negatio durationis hodiernæ Antichristi postea futuri, sed etiam negatio ipsius Antichristi.**

Hæc propositio procudubio de mente omnium Doctorem hætenus fuit, donec Recentiores quidam nouissimè oppositum opinati sunt,

philosophantes scilicet eodem modo de negatione rerum in tempore, ac de negatione rerum in loco. Quemadmodum enim iuxta sententiam communem à nobis amplexaram, & probatam supra disput. 5. quæst. 9. quoties quoduis ens existit in vno loco, in cæteris, à quibus abest, nullatenus est negatio eius, utpote quæ non est existens in rerum naturâ; sed tantùm sunt negationes præsentiarum ipsius eis locis respondentium. Ita censent hi Recentiores, quoties quoduis ens existit in vno tempore, in cæteris, à quibus deest, nullatenus existere negationem eius, sed tantùm negationes durationum ipsius eius temporibus respondentium.

Falluntur tamen citra dubium, vt aliàs breuiter ostendi in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 4. 145 Primò quidem oblatum discrimen ad rem reperitur inter locum, & tempus: Cum enim partes loci sint simul; negationem entis in aliqua earum existentis non compatiuntur secum reliquæ; nec simul sint in rerum naturâ existentia duo extrema contradictoria, qualia sunt quoduis ens, & sua negatio. At verò, cum partes temporis non sint simul, sed successiuè; negationem entis in aliqua earum existentis non solum compatiuntur, sed necessariò serunt reliquæ secum. Item enim, cum ea pars temporis, in qua tale ens existit, necessariò non sit, quando est quælibet reliquarum; eo quòd vel iam præterijt, vel nondum accessit; consequens est, vt, quando est quælibet reliquarum, nullatenus tale ens existat. Quod ipsum est, existere tunc negationem eius. Itaque nullatenus existit hodie Antichristus, tamen postea sit exiturus in parte temporis futura: atque adeò hodie non solum datur negatio durationis hodiernæ Antichristi, sed etiam negatio ipsius Antichristi. Et vniuersè in omnibus partibus temporis, in quibus non existit ens aliquando existens, vnâ cum negationibus durationum ipsius entis talibus partibus correspondentibus ipsius entis datur negatio.

Id quod secundò ab absurdis, quæ sequuntur ex oppositâ, nouaque Recentiorum sententiâ, planè videtur comprobari. 146 Sequitur enim ex illâ vniuersim, nunquam dari negationem existentia eius entis, quod aliquando existit, nunquam negationem durationis, quam habet, quo tempore existit, nunquamque subinde tale ens carere existentia, aut duratione, quam aliquando habet; sed tantùm carere durationibus, quas nunquam habet. Vnde rursus sequitur contra fidem primò, Deum non creasse in principio cælum, & terram. Quia non potuit Deus in principio tribuere cælo, & terræ existentiam, aut durationem, qua nunquam caruerunt. Prorsusque est idem creare aliquid, & illi existentiam, aut etiam durationem tribuere. Imò hoc eodem titulo, nullum omnino ens eorum, quæ aliquando existunt, potuit in tempore aliquo produci, accipereque existentiam à Deo. Quia impossibile est accipere existentiam in aliquo tempore id, quod in nullo tempore caruit illâ cum nullum ens possit denuò accipere, nisi id, quo carebat antea; vt satis superque notum est.

Secundò sequitur contra fidem, nullum eorum entium, quæ semel existunt, posse corrumpi, seu destrui à Deo. Quia corruptio, siue destructio formalis entis in destitutione existentia eius consistit, hoc est, in negatione existentia eius prout connotante existentiam ipsam immediate antea præteritam, vt apud omnes est in-

confessio. Itaque iuxta sententiam dictam, etsi Deus possit enti hactenus existenti ulteriores durationes negare, quo desinet durare ulterius; ipsum tamen proprie corrumpere, & destruerere, auferendo ab illo existentiam per oppositam negationem, faciendoque, ut non existat ulterius, sed penitus existentia careat, nequaquam potest. Quod tamen salua fide non potest dici.

148 Tercio sequitur contra fidem, Christum Dominum vere, & proprie mortuum non fuisse. Quia mors vera, & propria iuxta sententiam omnium in corruptione, seu desitione, seu negatione vnionis animæ, & corporis consistit. In triduo autem, quo Christum mortuum fuisse credimus, vnio animæ, & corporis eius iuxta sententiam dictam nec fuit corrupta, nec desinit esse, nec extitit eius negatio; sed tantum fuit interrupta duratio illius, sublata ab illa, seu non concessa duratio, quam insuper in illo triduo posset habere.

149 Quarto sequitur contra fidem, per culpam lethalem non auferri gratiam ab anima, corrupta scilicet gratia ipsa, & vnione eius; sed tantum denegari animæ ulteriores durationes ipsius gratiæ, & vnionis, quin aliquid ex antea præhabitis ab illa auferatur.

150 Quinto sequitur contra fidem, ea omnia loca Scripturæ, in quibus asseritur de subiecto aliquo, amississe aliquod accidens, quod antea habebat, aut acquisuisse aliquod accidens, quod antea carebat, quæ quidem innumera sunt, secundum proprietatem sermonis omnino falsa esse. Quia iuxta sententiam dictam nullum subiectum successu temporis potest amittere accidens, quod semel habuit, desinente esse in illo tali accidente per sui negationem, prout ad eius amissionem requiritur; sed tantum potest accidentis præhabiti ulteriores durationes non acquirere; quod longè ab amissione eius abest. Nullum item subiectum potest successu temporis acquirere accidens, quo carebat antea; eo quod absque negatione accidentis prout in subiecto, nec potest præcedere in subiecto carentia eius, nec subsequi eius acquisitio, quæ rei dumtaxat antea non habitæ comparatio est.

151 Mitto alia absurda tum theologica, tum philosophica, quæ contra præfatam sententiam possent proferri. Et probo demum propositionem datam quasi à priori. Quia ex eo præcisè, quod ens non existens hodie aut extiterit in tempore præterito, aut sit exiturum in futuro, nulla maior, aut minor variatio seu positua, seu negatiua datur hodie in rerum naturâ, quam, si tale ens esset purè possibile; existentia quippe dicti entis vel præterita, vel futura per se præcisè peristasi rerum præsentis nihil ampliùs confert, aut demit, quam si talis non fuisset. Sed si talis non fuisset, dictumque ens purè possibile remaneret, hodie in naturâ rerum, in ipsaque hodiernâ die daretur negatio eius iuxta doctrinam proposit. 3. Igitur modò itidem, cum talis est, ipsa eadem negatio similiter dicenda est dari. Dico præsentis rerum peristasi nihil conferre, vel detrahère prædicti entis existentiam vel præteritam, vel futuram per se præcisè, ut excludam actus scientiæ, aut volitionis, aut alios respectus terminatos ad illam, qui veluti occasione eius dari hodie possunt, aliàs non dandi, si ea non foret vel præterita, vel futura.

152 Confirmatur, & declaratur. Quia, cum

ex vnâ parte ens in naturâ rerum nequeat existere absque aliquâ duratione sui iuxta doctrinam certam statutam quæst. 6. ex aliâ verò parte durationes entis siue præteritæ, siue futuræ simpliciter non sint: necessariò sequitur, ens sine duratione sui præsentis non posse existere simpliciter; simpliciterque subinde non esse existens, cum deest eius duratio præsens. Quod ipsum est, dari simpliciter, & de præsentis negationem eius, cum talis ipsius durationis datur negatio. Etenim hoc ipso, quod ens est connexum quoad existentiam cum aliquâ duratione sui vagè, cum præsentis manet connexum determinatè supposito, quod futuræ, & præteritæ simpliciter desunt. Atque ita negatio durationis præsentis eius cum negatione existentie ipsius manet similiter connexa propter inuersam, notissimamque connexionem, quam necessariò inter se habent contradictoria extremorum inter se connexorum, Quo fit, ut negatio durationis præsentis cuiusvis entis sine negatione existentie eiusdem entis stare non possit. Atque ita, quoties ens de præsentis deest, non posse non de præsentis dari ipsius negationem vnâ cum negatione durationis præsentis eius, Vnde rursus manifestè, vniuersaliterque consequitur, negationem durationis entis in quouis tempore sine negatione existentie ipsius entis in eodem tempore stare non posse: siue tale ens in aliquo alio tempore durationem, & existentiam habeat, siue habeat in nullo.

Verum contra propositionem nostram obijci potest primò. Entis existentis in vno loco in cæteris, in quibus non est, non datur negatio. Ergo entis existentis in vno tempore in cæteris, in quibus non est, negatio non datur. Concesso antecedente; nego consequentiam, propter discrimen locorum, & temporum expositum iam num. 145. & superius disput. 5. quæst. 9. num. 210.

Secundò obijci potest. Ens aliquando existens eo ipso translatum est ab statu quiditatiuo ad statum existentialem. Sed, si in alijs temporibus, in quibus illud non est existens, esset existens negatio eius, hæc quoque esset eo ipso intra statum existentialem; sicque intra eundem statum darentur simul ambo extrema contradictionis, quod prorsus impossibile est. Ergo entis aliquando existentis in nullo alio tempore existit negatio ipsi contradictoriè opposita; sed tantum negatio non opposita ipsi durationis ipsius in illo. Respondeo, hoc ipso, quod non potest quidpiam existere, nisi in aliquo tempore iuxta certissimam doctrinam statutam quæst. 6. statum existentialem in ipsis veritatibus obiectiuis existentia libus consistentem iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 1. à tempore esse dependentem, suosque gradus diuersos per ordinem, siue per connotationem ad tempora diuersa fortiri; atque ita ex tribus imprimis statibus partialibus constare, de præsentis, de præterito, & de futuro; quorum duo postremi rursus ex totidem gradibus componuntur, quot sunt partes temporis præteriti, & partes temporis futuri. Hinc autem sequitur, ut extrema contradictionis, qualia sunt ens, & negatio eius, non eo ipso inter se opponantur, quod sint intra statum existentialem, nisi intra eundem eius gradum sint. Possunt enim intra statum existentialem diuersos statum partiales circa oppositionem fortiri: tametsi non possint eundem. Itaque sicut existentia-

entis

entis in statu conditionato, & eius negatio in absoluto non sunt oppositæ; atque idcirco utraque hæc propositio est vera, *Fœvus existeret hodie, si Deus vellet. Negatio Petri existit hodie.* Sic existentia entis in vno tempore, & eius negatio in alio non sunt oppositæ. Atque adeo utraque hæc propositio similiter est vera, *Fœvus existit anno præterito. Negatio Petri existit hodie.* Ex quibus patet solutio argumenti facti.

155 Tertiò obijci potest, Ens non affixum per se determinato tempori consideratum præcisè ut existens in nullo tempore est durans, donec accedit duratio affigens illud huic, vel alteri tempori. Ergo negatio illius præcisè sumpta ut existentis à nullo tempore, sed præcisè ab existentia, siue ab statu existentiali excludit formaliter illud. Hinc autem duo sequuntur. Primum, talem negationem in nullo tempore esse posse, sed solum in statu existentiali; quia ibi dumtaxat est negatio, unde per se formaliter excludit ens, quod negat; negatio autem dicta solum excludit per se formaliter ens, quod negat, ab statu existentiali, non verò ab vilo tempore, ut dictum est. Secundum, quando prædictum ens aliquando existit, eius existentiam præcisè sumptam indifferenter ad quoduis tempus dari intra statum existentialem; sicque intra eundem statum negationem ei contradictoriè oppositam cum simili indifferentiâ dari non posse; & consequenter neque in vilo tempore: quia quod intra statum existentialem non datur, in nullo tempore datur: cum prius sit existere; quàm in aliquo tempore existere, ut constat.

156 Respondeo, negationem quidem entis non affixi determinato tempori dumtaxat excludere, formaliter existentiam eius præcisè: atque adeo ex vi excludendi eam formaliter in nullo tempore eam existere, sed tantùm in statu existentiali præcisè, etiam, quando citra omnem controuersiam existens est; uti euenit quando ens negatum nunquam existit. Alio tamen titulo in tali casu existit illa in omni tempore: quia scilicet licet non formaliter, consequenter tamen excludit illa ens, quod negat, ab omni tempore; quatenus intimè, & necessariò est connexa cum negationibus durationum ipsius entis omnibus partibus temporis correspondentium: quæ negationes, sicut & durationes quas per se formaliter remouent, suoapte conceptu sunt per se affixæ ipsis partibus temporis. Quæ doctrina iam à nobis in præcedentibus exhibita est. Per eamque patet, quid sit dicendum ad primam argumenti facti illationem. Per quam profectò nihil speciale profertur pro casu, quem modò versamus. Siquidem difficultas, quam obtendit, ab omnibus est eleuanda, etiam pro casu, quod non existente in vilo tempore, eate negato, citra omnem controuersiam est existens negatio eius. Vel eoque saltem titulo est ab omnibus asserenda existens in omni tempore, quod nulla omnino ratio est, cur asseratur existens potius in vno, quàm in alijs temporibus; nec potest existere, & in nullo tempore existere iuxta doctrinam statutam supra quæst. 6.

157 Ad secundam ergo argumenti oppositi illationem, quæ magis ad casum nostrum facit, respondeo deinde, quamuis ens determinato tempori non affixum ex se sit indifferens ad durandum in quolibet; attamen nec potest non durare in aliquo, si existit, iuxta doctrinam statutam dicta quæst. 6. nec potest non esse determinata in parte determinata temporis duratio, quam, si

existit, habet de facto. Quo fit, ut quotiescunque existit, in gradu etiam determinato status existentialis determinatæ temporis parti correspondente debeat existere. Cumque status existentialis latitudinem habeat penes latitudinem temporis, sine quo nequit esse, eiusque gradus diuersi velut diuersi status sint in ordine ad suscipienda sine contradictione contradictoria extrema prout num. 154. dictum est. Consequens est, ut, cum ens prædictum in vno gradu, in vnoque temporis parte existit, & durat de facto, locus detur, ut eius negatio absque vllâ contradictione in alio gradu, in aliâque temporis parte existat, & duret. Indifferentia enim, quam tale ens præcisè à nobis consideratum habet ad existendum in quolibet gradu status existentialis, non facit illud de facto extensum ad omnes, proindeque neque de facto excludens suam negationem ab illis; sed in eo signo præcisionis velut suspensum manet, & expectans durationem, per quam de facto determinetur aut ad integrum statum, si sit duratio in toto tempore, (ut fortasse est possibilis de quo alibi), aut ad vnum eius gradum præ reliquis, si sit duratio in vna parte temporis etiam præ reliquis, qui est casus, de quo nos tractamus, in quo subinde locus superest, prout dictum est, ut in aliquo reliquorum graduum, in aliquaque reliquarum temporis partium negatio supradicti entis existere, & durare possit sine contradictione. Quo tota doctrina nostra, & communis à technis sibi obtentis libera manet.

QVAESTIO VIII.

Virum veritates quiditatuæ entium non existentium tum possibilem, tum etiam impossibilem aliqua ratione dici possint esse in tempore. Et qualiter.

158 **S**uppono primò (ut aliàs supra disput. 5. quæst. 10.) ex dictis in Pharo Scient. disput. 10. infinitas esse veritates quiditatuas, seu pertinentes ad statum quiditatuæ entium non existentium tam impossibilem, quàm possibilem. De quo ibi plura.

159 **S**uppono secundò, eiusmodi veritates neque in loco, neque in tempore dici esse cum omni proprietate, & rigore; quia sic solum censentur esse in loco, & in tempore res actualiter existentes; quales dictæ veritates non sunt. Difficultas igitur modò est, an aliquo modo, tamen minus proprio, eiusmodi quiditatuæ veritates in tempore esse dici possint.

Propositio 1.

160 **E**ns siue possibile, siue impossibile, quod suoapte essentiâ ita est affixum alicui determinatæ temporis parti, ut non possit non in eâ durare, si existeret, etiam quiditatuè consideratum, dum non existit, in tali tempore esse venit dicendum, in eoque